

Progresívne Slovensko alebo anti-Slovensko? Analýza ideologického pozadia

Branislav Michalka

25. februára 2020 ✚ **Politika**

Strana Progresívne Slovensko má za sebou už veľkú časť svojho extrémistického menšinového „pochodu na Bratislavu“. Pri prezidentských voľbách ukázali, ako sa môže ukričaná a štedro financovaná menšina, reprezentujúca maximálne 25 % obyvateľstva zmocniť ústavnej funkcie a aktívne ovplyvňovať životy zvyšných 75 % neprebudených divákov. S jedlom rastie chuť a preto sa nemôžeme čudovať, že Progresívne Slovensko túži rovnakým spôsobom zaplniť aj poslanecké lavice v Národnej rade. S masívnou podporou mediálneho stredného prúdu, ktorého vlastníci sa vezú na rovnakej ideologickej vlne ľavicového liberalizmu, ako predstavitelia PS, by sa im to pri umnej konštelácii „náhod“ mohlo podariť. Minimálne by sa mohli ocitnúť v parlamente a z neho ovplyvňovať zákonodarstvo SR.

Preto by nemalo byť stratou času, ak by sme sa trochu porozhliadli po tom, aké je ideové pozadie tejto strany a čo od nej môžeme čakať. Aby sme pokrokovým občanom nekrivdili a nevytvárali si úsudok len na základe alternatívnych médií, skúsme sa pozrieť priamo na ich oficiálnu stránku, ktorá sa nachádza na adrese www.progresivne.sk.

Desatoro PS

V úvode nás pod kolónkou O nás, v sekcii Hodnoty, zarazí pozoruhodná kombinácia pojmov, ktorú by sme u predstaviteľov ľavicového liberalizmu nepredpokladali a ak áno, tak len ako výsmech kresťanskej viery väčšiny slovenského obyvateľstva. Pod titulkom „Čomu veríme“ sa nachádza nápis DESATORO PROGRESÍVNEHO SLOVENSKA. Je nanajvýš čudné, že ľudia verejne demonštrujúci aj svoje agnostické, ateistické, nekresťanské postoje alebo postoje relativizujúce európske kresťanské tradície, sa odvolávajú na pojem symbolizujúci samotné základy kresťanského vierovyznania.

Aký môžu mať motív? Z dôb vlády komunizmu, totalitnej ľavicovej ideológie, si môžeme pamätať tzv. desatoro budovateľa komunizmu. Toto desatoro vzniklo v Sovietskom zväze, aby nahradilo, ako sa vyjadrili jeho autori, desatoro kresťanské. Súdruhovia pociťovali deficit nejakej motivácie kvázi náboženského charakteru a tak siahli po osvedčenej desiatke príkazov a zákazov. Je to náhoda, že práve ľavicová strana prichádza s niečím podobným? Alebo je to tradícia ľavicových ideológií, že vymýšľajú nové desatorá, aby nahradili to kresťanské? Každopádne už prvý kontakt s ideovým svetom PS, nám jasne naznačuje kam sa asi uberajú myšlienky jeho predstaviteľov.

Ak pristúpime ku konkrétnym bodom z desatora, tak sa ocitneme v starom dobre známom svete ľavicových a liberálnych fráz, ktoré sa vyznačujú veľkou flexibilitou interpretácie a hmlistosťou svojich kontúr. Pod každým pojmom sa nachádza záhradka plná kvetov liberálno-ľavicovej frazeológie, takže človek nevie ku ktorému skôr privoňať a ktorý skôr odtrhnúť.

Prvým bodom je **PROGRES** (pokrok). Je to pojem tak ťažko definovateľný, (pretože každý si pod ním môže predstaviť niečo iné; pre moslima, anarchistu, roľníka či austrálskeho aborigina má úplne odlišné kontexty), že tápeme v temnotách. Ani doplnenie, že je to „posun k lepšiemu“ nás nemôže uspokojiť. Posun k lepšiemu pre koho? Aj pre kresťanov?

Druhý bod – **SLOBODA** síce už znie povedomejšie, ale nijako zmysluplnejšie. Slobodu si tiež každý vykladá po svojom. PS však dodáva: „veríme v spoločnosť, kde si **slobodne ctíme jeden druhého a naše práva sú v súlade so záujmom všetkých**.“ Tu už sa môžeme niečoho pridržať. Predovšetkým nás zaráža to „slobodné ctenie“. Je to zvláštne, ale ľavicovo liberálne hnutia predsa rady druhých k cteniu minorít donucujú, tak potom aké „slobodné ctenie“, keď sa tu pripravujú zákony politickej korektnosti, ktoré postihujú práve tých, ktorí sa rozhodli slobodne si „nectiť“ príslušníkov menšín? Trochu neúprimné. Alebo je to zámer ako zavádzať verejnosť?

Druhá časť vety znie v ľavicovo-liberálnom kontexte ešte pokryteckejšie, alebo snáď výhražnejšie? Pokiaľ veta hovorí o zladení práv minorít s väčšinovým záujmom, tak je isté, že nemôže byť braná vážne, pretože ničoho sa liberálna demokracia nebojí viac ako mienky väčšiny o právach minorít. Preto sú referendá o právach minorít v liberálnych demokraciách **zakázané**. Ide tu predsa o to, aby väčšina nemohla o tejto téme rozhodovať, tak aký „záujem všetkých“?

Pokiaľ by však išlo v tej vete naopak o práva majority, mohlo by to byť vykladané ako vyhrážka, že naše práva budú doladované tak, aby boli „v súlade so záujmom všetkých“, to znamená aj minorít. Preložené z newspeaku do starého reakčného jazyka: naše práva na slobodu prejavu, kontrolu financovania minorít a pod. budú oklieštené, aby nedochádzalo k diskriminácii týchto minorít. Každopádne nevábna vyhliadka, pokiaľ nepatríte k nejakej minorite.

Tretí bod tiež patrí do zlatého fondu revolúcie, je to **ROVNOSŤ**. Dostávame sa k trvalému snu všetkých ľavicových utopistov. Šírka interpretácie je nekonečná. Odvážime sa citovať: „Rovní sme si vtedy, keď každý má dôstojný život a môže byť tým, kým sám chce byť.“ Viete si predstaviť, že by ste splnili každému jeho predstavu o dôstojnom živote, „kým sám chce byť“? Nie nejakú obecnú, objektívnu, ale jeho predstavu, pretože v druhej časti vety čítame, že rovní sme si vtedy, keď každý „môže byť tým, kým sám chce byť.“ Má škaredý baník dôstojný život, keď on nechce byť baníkom a chce byť krásnym poslancom? Ak nie, tak ako to chce PS napraviť? Zaplatí mu plastickú operáciu a umiestni si ho na kandidátku? Alebo nám povie svoju presnú definíciu ľudskej dôstojnosti, ktorá bude záväzná pre všetkých?

Skôr však v nás ich frázy vzbudzujú obavu, že pod pláštikom abstraktnosti sa ukrýva určité konkrétne, ktoré by mohlo byť interpretované ako právo na „inakosť“, ktoré zabezpečuje dôstojný život. V kontexte ponímania SLOBODY v PS (viď vyššie) by to mohlo znamenať, že majorita bude donútená „slobodne si ctiť“ minority, lebo „nectením“ ohrozuje majorita ROVNOSŤ a právo minority na dôstojný život, ktorý spočíva v tom „byť tým, kým sám chce byť.“ Ale toto právo by mohlo byť ohrozené tým, že majorita „inakosť“ neprijme a tým ohrozí dôstojnosť a rovnosť príslušníka minority. Preto bude nutné obmedziť práva a slobody (konkrétne historické slobody, nie abstraktnú a ohybnú liberálnu slobodu) majority, ako sme predpokladali vyššie. Tak ako, páči sa vám táto predstava rovnosti a dôstojnosti?

Po tejto klasickej ľavicovo-liberálnej trojčlenke: POKROK, SLOBODA, ROVNOSŤ, nasleduje známa plejáda gýčovitých blábolov, ktoré v Strednej Európe, v kombinácii s predvolebnými sľubmi počúvajú tzv. občania - „ovčania“, voliči, už cca 30 rokov, preto ich len zhrňme, lebo život je krátky na analyzovanie podobného zatuchnutého guláša: **SPRAVODLIVÁ SPOLOČNOSŤ, EKONOMIKA AKO NÁSTROJ ROZVOJA, UDRŽATEĽNÉ PROSTREDIE, DEMOKRATICKE INŠTITÚCIE, EURÓPA A SVET, BUDÚCNOSŤ**. Pokiaľ ste prečítali celý zoznam a neprišlo vám zle, alebo ste nemali pocit, že počúvate 30 rokov to isté, tak ste na najlepšej ceste dopracovať sa až volebnej urne s lístkom PS.

Strana a ľud

Podme od tohto Desatora nového veku a „lepšieho sveta“, aký by mal byť podľa predstáv PS, ku konkrétnym výrokom predstaviteľov tejto strany, aby sme priamo z ich úst mohli poznávať ich myšlienkové obzory. Pôvodne bol predsedom strany Ivan Štefunko a aj keď odstúpil zo zdravotných dôvodov, ako sa vyjadril, určite mal podstatný podiel na ideovej formácii strany. Skúsme sa pristaviť pri výrokoch, ktoré by mohli konzervatívnych kresťanov zaujať. Nezabúdajme, že Štefunko bol predsedom Mladej demokratickej ľavice, ktorá zas bola mládežníckou odnožou Strany demokratickej ľavice (SDL), no a tá bola nástupníckou stranou bývalej totalitnej Komunistickej strany Slovenska (KSS). Bol tiež šéfredaktorom, kedysi komunistického, neskôr ľavicového časopisu Slovo. Tento časopis vznikol transformáciou normalizačného, „husákovského“ časopisu Nové slovo po roku 1989, na časopis ľavicovo-liberálny.

Ako presvedčený ľavičiar povedal pre denník SME 3. augusta v roku 2006 (

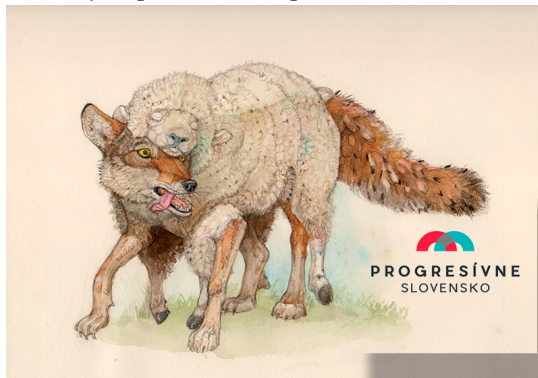
<https://www.sme.sk/c/2833772/laviciar-ivan-stefunko-proletariatom-21-storocia-su-mensiny.html>): „**Podľa mňa proletariát 21. storočia sú rôzne väčšie či menšie utláčané menšiny**, ktoré sú spoločensky znevýhodnené. Odpoveď pre ľavicu, ktorá by chcela mať dlhodobý a trvalo udržateľný program, by mala byť integrácia týchto novodobých proletariátov do spoločnosti.“ To je v skratke neomarxistický program Novej ľavice z roku 1968, tak ako ho adaptovali z prečítaných diel Herberta Marcusa veľikáni kultúrnej revolúcie Cohn-Bendit, Dutschke či Ben-Said. Keďže skutočná pracujúca trieda sa stala reakčnou (rozumej: je pronárodne a kultúrno-konzervatívne orientovaná) museli si pohľadať revolučnú avantgardu inde. A tak sa minority dostali do popredia. Medzičasom (od roku 1968) študenti na Západe, ale aj Východe zostarli, museli prevziať podniky svojich bohatých buržoázných otcov alebo začať podnikáť. Vtedy sa zrodila fúzia kultúrneho neomarxizmu a ekonomického liberálneho kapitalizmu, ktorej je PS, ako aj Štefunko exemplárnou ukážkou.

Liberálna prezidentka

Bývalú podpredsedníčku PS, Zuzanu Čaputovú, dnes už prezidentku netreba predstavovať. Že jej názory nie sú názormi väčšinového obyvateľstva SR, o tom pravdepodobne nepochybuje ani ona, avšak taktiež sa nedá pochybovať o tom, že sú to postoje celého PS. Vďaka tomu, že pri volebnej kampani musela odkryť karty (aspoň trochu) máme presvedčivý náhľad do myslenia PS. Asi najkontroverzejšie je akceptovanie adopcií detí pámi rovnakého pohlavia: „**Považujem za najlepšie, keď dieťa vyrastá s matkou a otcom, ak to však nie je možné a musí byť vychovávané v ústavnej starostlivosti, je lepšie, ak by bolo v spoločnosti dvoch milujúcich ľudí, hoci rovnakého pohlavia.**“

Podpora homosexuálneho správania je v tomto ideovom prostredí samozrejmosťou. Na otázku o možnosti registrovaných partnerstiev homosexuálov odpovedala: „Určite som za to, aby páry rovnakého pohlavia mali upravený rozsah práv, väčšiu právnu

istotu a môže sa to nazývať aj registrovaným partnerstvom, takže áno.” S novou ľavicou ju však spája aj tolerantný postoj k mäkkým drogám a snaha o dekriminalizáciu marihuany : „Súčasná úprava, ktorá robí z držiteľov pre vlastnú potrebu rovnakých páchatel'ov ako sú díleri, je neprimeraná.“ Podpora možnosti umelých potratov je bežným ľavicovým štandardom (po prvý krát v európskych dejinách uzákoneným v Sovietskom zväze, krátko po komunistickej revolúcii) a v rámci prezidentskej kampane sa k tomuto „právu“ ženy zabiť svoje dieťa postavili pozitívne tri kľúčové ženské predstavitelky PS: Jaurová, Biháriová aj Čaputová, v klipe s názvom – Rozhodovať musí žena.

Neomarxizmus a rodina

Z doteraz zisteného je zrejmé, že v prípade PS máme do činenia s typickým produktom kultúrnej revolúcie 60. rokov, resp. roku 1968, vyrastajúcej z modernej liberálnej a ľavicovej revolučnej tradície . Dovoľovanie sa pokroku a rovnosti je signifikantné. Hovoriť tu striktno o liberalizme, by bolo možno zavádzajúce, pretože klasický liberalizmus hľadá na štátnu podporu menšín a rovnostárstvo s dešpektom.

Že nepovažujeme PS za neomarxistickú stranu len my, o tom svedčí aj výrok Richarda Sulíka: „*Progresívne Slovensko je neomarxistická strana, ktorá si neoprávnene uzurpuje názov liberálna.*” Ešte vhodnejšie, by sme možno mohli hovoriť o výrazne marxistickom a teda potencionálne totalitnom pozadí tejto ideológie. Ideová agenda neomarxizmu nie je totiž voči klasickému marxizmu v takej opozícii, ako by nám to radi nahovorili niektorí obhajcovia Marxa, Engelsa a Lenina. Už klasici marxizmu, ako Friedrich Engels vo svojom diele Pôvod rodiny, súkromného vlastníctva a štátu, označovali tradičnú monogamnú rodinu za feudálno-buržoázny prežitok a za inštitucionalizované ujarmenie ženy, ktorá sa musí z neho oslobodiť.

Túto proti-rodinnú agendu presadzovali spočiatku aj v krajine soviетov. Keď sa s tým za súdruha Stalina prestalo, z pragmatických dôvodov budovania socializmu, tak sa západní marxistickí intelektuáli rozhodli vrátiť k tomu pravému, ne-ruskému marxizmu. Ergo, neomarxizmus nie je popretím marxizmu, ale návrat k jeho koreňom, k Marxovi a Engelsovi. Jedinou inováciou, po roku 1968, bola práva tá pozoruhodná fúzia s podnikateľským kapitalizmom a liberálnou ekonomikou, ktorá nutne vzbudzuje podozrenie a vrhá vysvetľujúce svetlo na celé dejiny marxizmu.

Z tohto pohľadu a z ideí, ktoré PS prezentuje, môžeme o ňom s kľudným svedomím hovoriť ako o neomarxistickom, resp. marxistickom. Finančné bohatstvo, alebo v praxi liberálne ekonomické postoje, nás nemusia miasť. Jediné, ak by sme na chvíľu zabudli, že marxizmom išlo primárne o vytvorenie „nového človeka“ a nie o zmenu ekonomiky. Tú vnímali len ako prostriedok zmeny. Nevyšlo to s ekonomikou a preto sa preorientovali na kultúru. A darí sa im.

Kultúrna revolúcia a názory členov PS

Skúsme sa pozrieť ešte na názory ďalších exponentov PS, predovšetkým tých, u ktorých môžeme predpokladať, že budú ideovo formovať členskú základňu strany. Určite k nim patrí Martin Poliačik, ktorý zastáva maximálne relativizujúce liberálne stanoviská a deštrukciu západnej kultúry evidentne poníma ako pozitívum. Už názov jeho diplomovej práce, *Relativizácia v etike: situačná etika*, (<https://diplomovka.sme.sk/zdroj/3144.pdf>) dáva tušiť s akým typom myslenia máme do činenia. Hneď v jej úvode nám oznamuje: „Skúšal som nájsť niečo čo prekračuje hranice rozdielov medzi ľuďmi a dáva jasné svetlo do rozhodovania ľudí **bez ohľadu na náboženské presvedčenie, krajinu pôvodu, pohlavie či rasu. Chcel som tieto rozdiely relativizovať** a upriamiť sa na situáciu, v ktorej sa má človek rozhodnúť. Preto relativizácia v etike: situačná etika.“

A ako vyzerá aplikácia situačnej etiky v politike? V praxi Poliačik vystupuje ako radikálny element medzi liberálmi a pokusná hlásna trúba toho čo si môžu dovoliť na verejnosti. Je to klasická hra na dobrého a zlého nepriateľa. On zaujme radikálne postoje a jeho spolustraníci zaujmú pri každom probléme umiernenějšíe stanovisko, aby vznikol kontrast a volič si mohol povedať: aha, tak oni sú vlastne ten stred. Takto sa neomarxistom roky darí posúvať témy verejnej debaty doľava.

Sloboda?

Priznaním sa k užívaniu tvrdých drog: „V mojom okolí na také drogy doplatilo veľa ľudí. Chcel som vedieť, prečo to robia, **a tak som raz vyskúšal pervitín aj heroín**“, alebo relativizovaním sexuálnej morálky, sa tento Poliačikov obraz ešte radikalizuje. Zároveň ale spod masky rebela nenápadne vykukuje budúca tvár všadeprítomného politicko-korektného policajta. To môžeme posúdiť na základe jeho výrokov o LGBT. Na jednej strane je pre neho Dúhový pochod: „... oslavou liberálnej demokracie a slobody. Hlavne je však festivalom ľudských práv a práva každého človeka byť spoločensky akceptovaný a viesť tak dôstojný život.“, avšak „oslava slobody“ sa v okamihu mení na marxistický dozor nad ľuďmi, keby si niekto dovoľil „uraziť“ LGBT minority: „ak slovenská legislatíva pozná tresty za podnecovanie nenávisťi na základe rasy, národnosti, farby pleti, pôvodu alebo náboženského vyznania, **rovnako treba trestať nenávistné prejavy na základe sexuálnej orientácie**.“ Čo je a čo nie je nenávistný prejav bude určovať ústredná stranícka komisia?

Zároveň sa musíme pýtať či Poliačika rovnako trápia aj nenávistné prejavy voči kresťanstvu, ktorých je verejný priestor plný? V kontexte tohto hodnotiaceho „dvojitého metra“ dostávajú krypto-totalitné neomarxistické tendencie o niečo reálnejšie kontúry. Obdobne sa tieto tendencie prejavujú ideologickou infiltráciou škôl, v rámci ktorých iní neomarxisti chodia „doškolovať“ mládež propagandou EU, multikulturalizmu a tzv. anti-nacionalizmu. Účasť na podobných „školských“ akciách býva podobne ako za socializmu – povinná. Že je aj táto ľavičiarska aktivita PS vlastná, svedčí fakt, že jednou z autoriek školskej príručky pre boj s „extrémizmom“ je členka PS, Irena Biháriová.

Rovnosť zvierat a ľudí?

Ale späť k Poliačikovi. Ako správny ľavičiar vystupuje aj na ochranu zvierat, podobne ako neomarxistickí Zelení po celej Európe. V niektorých veciach ich dokonca dáva na jednu úroveň s ľuďmi: „Zvieratá nemajú možnosť voliť ľudí do parlamentu, ale podľa mňa je známkou vyspelosti našej spoločnosti, ak sa snažíme

zlepšovať aj ich životné podmienky. Sú ľuďom vydané napospas a tí by to nemali zneužívať. **V cítení bolesti a utrpenia sme si s nimi rovní.**“

Máme tomu rozumieť tak, že budeme všetci donútení byť vegetariánmi, keďže utrpenie na bitúnku sa rovná utrpeniu ľudskému?

Migranti a národy

Samozrejme v profile ľavicového radikála nesmie chýbať láska k migrantom. Démonizácia netolerantných rodákov ide v ľavicovom-liberalizme ruka v ruke s preferovaním cudzincov. Poliačik dokonca stotožnil šťastie emigrantov so šťastím Európy ako takej: *„Prezident Slovenskej republiky vo svojom poslednom prejave v slovenskom parlamente o rómskej populácii na Slovensku povedal, že pokiaľ Rómovia budú šťastní a úspešní, Slovensko bude šťastné a úspešné. Ja by som to rád rozšíril na utečencov v Európe. **Ak utečenci budú šťastní a úspešní, Európa bude rovnako šťastná a úspešná.** Bude v nej menej konfliktov, menej terorizmu, viac práce, viac možností, vzdelávania, viac kultúrnej a ideologickej výmeny.“*

Pred očami nám tu vyvstáva starý sen internacionálnych marxistov z počiatkov bolševickej revolúcie, keď si ešte mysleli, že tá bude mať rýchly celosvetový priebeh a všetky národy v „novom krajšom svete“ zaniknú. Zostane len nové a šťastné Ľudstvo. A všetci ľudia budú šťastní a úspešní; ako sa zrejme domnieva aj neomarxista Poliačik.

V podobnom neomarxistickom duchu havlovskej „nepolitickej politiky“ vystupuje aj predseda PS, Michal Truban. Ten vyjadril svoje politické krédo nasledovne: *„Tí, čo ma poznajú, vedia, že ja politiku neznášam a pokladám ju za jednu z najhorších vecí, aká chodí po tejto planéte. **Za druhú najhoršiu vec pokladám trápny lokálpatriotizmus a národovectvo.**“* A opäť tu máme ten paradox (alebo pretváрку?), neznáša politiku, ale ide do nej. Prečo? Možno preto, lebo potrebuje zničiť práve ten „trápny lokálpatriotizmus a národovectvo.“

Skutočne len v máločom sa marxisti, neomarxisti a liberáli zhodnú natoľko ako v neznášaní národov. Nie konkrétneho národa, ale národa a národnosti ako princípu. Ich utopická kozmopolitická fikcia nenávidí akúkoľvek partikulárnu prekážku, ktorá jej bráni v uskutočnení. Zdedené lokálne tradície, národné špecifiká a stáročiami vypestované konzervatívne predsudky sú pre pokrokárov najväčším zločinom, ktorý bráni ich vysnenej unifikácii ľudstva do celosvetovej pokrokovej republiky.

Aj cez médiá: do nich?

PS má ešte ďalších zaujímavých reprezentantov: Michala Šimečku, Zoru Jaurovú a Irenu Biháriovú. Nie je však nutné skúmať ich výroky. Domnievame sa, že dokonale zapadajú do horeuvedeného myšlienkového spektra. Zaujímavé je pri všetkých týchto menách niečo iné: ich spoločná účasť na chode ľavicovo-liberálneho Denníka N. Niekedy to budí dojem, že túto stranu si vytvorila redakcia týchto novín.

A keďže sa zdá ako by tento denník hral úlohu ľadoborca v studených a netolerantných moriach slovenských duší, pričom sa obsah ostatných médií začína nápadne podobáť práve jemu, nutne vyvstáva otázka: komu a na čo vlastne slúžia tzv. nezávislé médiá?

S Marxom a Engelsom na večné časy

Nakoniec teda môžeme skonštatovať, že strana PS predstavuje skutočnú neomarxistickú úderku, ktorá zastáva postoje plne korešpondujúce s myslením novej ľavice a kultúrnej revolúcie 60. rokov. Neomarxisti na Slovensku sa tak dočkali konečne skutočne „svojej“ strany, keďže doteraz sa museli spoliehať na import neomarxizmu z Bruselu, alebo na čiastkovú neomarxistickú infiltráciu v rôznych viac alebo menej ľavicovo-liberálnych politických zoskupeniach.

Ich ciele sú zrejmé: transformovať Slovensko na „pokrokovú“ multikultúrnu a sekulárnu krajinu, v ktorej sa občania budú cítiť viac Európanmi ako Slovákmi, v ktorej celé dejiny našich predkov budú zrelativizované či dokonca popreté a reinterpretované nanovo ako konzervatívny mýtus. Rodinné tradície, kresťanské náboženstvo, morálka, národné vlastenectvo – to všetko sú prekážky na ich ceste k úspechu. Vyzerá to tak, že výsledkom ich snaženia nemá byť tzv. „progresívne Slovensko“, ale skôr „anti-Slovensko“ – popretie Slovenska, jeho kultúrna anihilácia a transformácia na folklórno-turistickú destináciu možnej Európskej (socialistickej?) republiky.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/progresivne-slovensko-alebo-anti-slovensko-analyza-volebneho-programu/>